

«Reclamo la unitat i la cooperació de tots els sectors antifeixistes. Volem guanyar i guanyarem la Guerra!»

LLUIS COMPANYS

LES BRIGADES D'AJUT ALS CAMPEROLS

Pel seu interès, i sense que això signifiqui res a favor de la "Joventut Revolucionària" ens plau reproduir aquest article de J. Calaf Teixidó, aparegut a la "Sol", que demostra ben palpablement l'actitud de les J. S. U. de C.:

«En vista de l'èxit extraordinari obtingut el diumenge passat per la Joventut Socialista Unificada de Catalunya amb les seves brigades d'ajut als camperols», no podem resistir la temptació de fer una ressenya de la gran daïda d'ajut al camp, pr a què serveixi d'exemple i estimul a tota la joventut de Catalunya.

Desde les primeres hores de la matinalada, començaren a concentrar-se la joventut «stajanovista» a la Plaça de Catalunya, disposats a prestar la seva valiosa ajuda als germans camperols.

Degut a què alguns no foren puntuals i d'altres s'havien oblidat de presentar-se a l'hora convinguda, la sortida que havia d'efecuar-se a les dues, no va poder ésser fins a les set

o les vuit. Els camions varen tenir temps de sobres per a resseguir tots els carrers de Barcelona, i per a què els despreocupats i peresosos, poguessin enterar-se del magnífic gest (?) dels companys de la Joventut Socialista Unificada.

De deu a onze, arribaven als camps de Cervera els flamants i dinàmics «stajanovistas», disposats a empunyar la falç al costat del camperol. Encara que, desgraciadament, com que per a tot es necessita l'aprenentatge, els en usiastes «stajanovistas» tingueren de mirar com segava el camperol, ja que ni sabien manejar la falç ni posar-se «l'escolopet».

No per això varen desanimar-se els nostres companys. Després de les saluacions de consuetud, varen carregar-se a les espalles les garbes de blat, que tornaren a deixar al seu lloc una vegada tretes les corresponents fotografies.

Tocaren les dotze. Després de tant de «treballar», la gana era tremenda. Es va menjar amb gust, visitant-se a continuació, amb no menys entusiasme, tots els arbres fruiters de la rodalia. Quanta tristesa no hi havia als ulls dels camperols! Després, com és natural, i no menys lògic, se n'anaren a prendre cafè. Unes noves fotografies, en fraternal companyonisme, i el comiat.

Potser que algú malintencionat indiqui que era molt aviat per a efectuar el retorn, les tres de la tarda, però tot quedarà justificat amb l'afirmació de que era diumenge i a la majoria dels «stajanovistas» els esperaven les respectives nòvies. Prop de les sis, arribaven a Barcelona, plens del més gran entusiasme, després d'un dia «d'intens treball i utilitat» per la guerra i la Revolució (?).

Com pot veure's, té molta raó el company Paydro, quant, referint-se a la gran tasca dels «stajanovistas», el prop-passat diumenge, deia: «Precisament avui, a les dues de la matinalada, han marxat cap a Cervera cinc-cents companys per tal d'ajudar als camperols en la sega, mentre que alguns dels que es diuen revolucionaris s'estan segurament divertint-se en alguna de les nostres platges». Completament d'acord.

Estem segurs que aquest any no quedarà ni una sola espiga per recollir; per alguna cosa s'han organitzat les «brigades d'ajut als camperols».

Però si el mal humor dels camperols anés en augment, i se'ls acudís rebre a pedrades als flamants «stajanovistas», llancem la consigna —també nosaltres— d'anar preparant amb temps, per a garantir l'èxit, la setmana de les «stajanovistas» de l'amor, la dels «stajanovistas» de la «juerga» i el desordre, dels «stajanovistas» de la mentira i la intriga, de la consigna i el banderí de captació, etc., etc.

Total, unes consignes més i la collita salvada, la Revolució feta i la victòria total sobre el feixisme, garantitzada.»

Per Catalunya, ingresseu a les Joventuts d'Esquerra Republicana ESTAT CATALA

Maria Teresa Gibert

Cultura, molta cultura

L'educació dels nostres infants és un problema altament trascendental i caldria que totes les nostres forces s'ajuntessin per procurar a la infantesa que puja un millorament social efectiu.

Si les ciutats estan en condicions d'educar i aminorar les llacunes d'aquesta arbitrarietat comesa amb els infants, i avui ja es pensa en ells i se'ls procura mitjans perquè quan formin la col·lectivitat de ciutadans de demà seran ja més conscients dels seus deures perquè hom els haurà format i educat per aconseguir-ho, no podem dir-ho així mateix d'aquesta legió que com els ocells omplenen els carrers i places dels pobles que en les nostres llargues caminades ens topem.

Quantes vegades jo he pensat en ells!

Els veieu oblidats del tot, en un complet abandó per part —sobretot— dels pares, que no comprenen el deure que hi tenen, de formar-los, d'instruir-los, sinó que procuren, presindint de lleis, que no serveixen per res perquè mai no es compleixen, i aquells infants se'ls explota fent-los treballar de qual-

Al moment de tancar la nostra edició ens assabentem de la mort de l'esposa del nostre volgut amic Vicenç Bernades. En aquests moments dolorosos, des de les pàgines d'ARA!! li trametem, a l'amic i família, nostre sentit condol sincer i lleial.

A PIC I PALA...

Perquè la reraguarda sigui més sana del que és —una reraguarda sana ens facilitarà la victòria— cal purificar-la. Per això han estat adoptades unes mesures que, per ara, en la seva aplicació estricta, donen un bon resultat pràctic. Les "ràtzies" per cafès i altres establiments públics produïxen cada dia un acusat balanç. Hi ha molta gent indocumentada. Molta gent que no té ofici conegut, que no se sap ben bé què fa per Barcelona. Aquests elements han guanyat les oposicions per anar a treballar amb pic i pala. Esperem que les autoritats els facilitaran una plaça en aquest sentit.

El "Sindicatos Libres" volgueren descatalanitzar el gloriós C.A.D.C.I.

La consciència nacionalista dels seus militants impedí que els malnascuts dels "Sindicatos Libres" logressin els seus propòsits.

Ara, amb la capa de la U.G.T., uns ciutadans que abans s'anomenaren separatistes intransigents volen fer el mateix, exactament, que intentaren els funestos "Sindicatos Libres".

Afiliats al C.A.D.C.I.! Tots units contra els que volen desfer la nostra tradició nacionalista intransigent! Tots a la una per a salvar el C.A.D.C.I. del centralisme absorvent!

que cosa, la qüestió és que portin un guany, per petit que sigui, i els diumenges els deixen fer l'home, i hom els ha vist jugant en les taules dels cafès, i cridant quan el company ha fet una mala jugada i blasmant contra tot, si la combinació no ha sortit afavorida amb els seus plans.

Aquests infants que jo he vist jugar en una taverna del poble de Dosrius, un diumenge a la tarda, m'han donat molta tristesa.

Aquells deu o dotze anys plens de cabòries malsanes, aquells crits rogallosos del jugador empedernit quan veu escapollit el guany que ha planejat en la seva ment, aquells ulls plens de llufors d'una ambició impròpia en els que tan sols hauria de brillar la flameta de la il·lusió infantina, aquells blasmes i rences llençats amb lodi del que es veu acorralat sense una sortida, m'han fet comprendre com està encara d'abandonada l'educació popular del nostre poble.

I segurament que Dosrius deu tenir qui cuidarà dels interessos dels seus, però d'aquells infants ningú no se'n cuida, i els pares que haurien d'ésser els primers en vetllar llur educació, de proporcionar-los-hi esbarjos propicis a llur edat, aquells pares, per tal d'evitar que l'infant amoïni la mare privant-la del xiuxiueig i de les xafareries, que no es poden dir davant dels infants, se'ls emporten amb una inconsciència impròpia a la taverna, on al costat d'una cervesa aprendran a malmetre els diners i a desfer una joventesa que en un camp d'esports a l'aire lliure es sanejaria de falses habituds i mals costums.

Aquells infants del diumenge a la tarda, no podré oblidar-los, per anys que passin, perquè m'han fet donar compte de la gran tasca que hi ha que fer, més en els pobles que en les ciutats.

Hem de tenir cura dels infants, hem de fer que ells, el dia de demà no puguin blasmar-nos de la manca d'inten-

Diu la «Sol»:

«No hay nada que pueda justificar la falta de respeto hacia quienes han nacido junto al surco, y curvados sobre la tierra han pasado años y años trabajando, amasando con acopio de esfuerzos, la riqueza que otros han disfrutado.»

D'acord. Però, i les col·lectivitzacions forçades de camperols?

Bé, gràcies...

rès en què els hem tingut, de l'abandó en què els hem deixat!

Si tenim encara un promig d'un 60 per 100 d'analfabets, com podem fer altra tasca que no sigui la de l'educació popular?

Fer que l'escola sigui el desvetllar per aquests cors adormits a totes les sensacions espirituals, a tots els goigs de l'enteniment!

Fer que en la taverna no hi tinguin cabuda els infants.

No és un lloc addient per a ells. Entretenir-los, donar-los un lloc d'esbarjo els diumenges, però no llençar-los en les mans del vici.

Els mateixos ens en demanarien comptes el dia de demà, i aleshores, què els podríem dir nosaltres?

IMPRESSIONS

"MISSIONS OFICIALS"

per GUILLEM GARCIA

Els elements que surten amb «missions oficials» a l'estranger, comencen ja a ésser simbòlics als Hotels, fondes i estalges de la veïna República.

Sembla una cosa convinguda, la de que tots els trens que ens fan el servei internacional arribin sempre tard a l'enllaç.

Això que no sembla tenir importància, és d'una gran transcendència per a la nostra Economia.

Heus ací un exemple: El «missatger oficial» que té la sort de què la seva «oficiositat» dimani del Govern directament, porta ja indicat al passaport, la quantitat de divises que pot exportar: —Sí, per contra, l'oficiositat del missatger, és «de segon ordre», aquest passa a ésser, un particular qualsevol que paga l'impost d'emigració, que surt amb les reglamentàries 500 pessetes i que arriba a la frontera, l'escorcollen de dal! a baix, «perdonant-li la vida», el deixen «fugir» i quan entra a França, ja no és solament un particular qualsevol, sinó que passa a ésser un desgraciat, víctima de les circumstàncies; puix es troba, amb el fet de què el seu tren ha arribat tard, i l'altre ja fa mitja hora que ha sortit. Clar, l'home que té «500» pessetes al seu poder, que parla a la «perfecció» l'idioma francès i que té gana, s'apropa a l'hotel i comença la lluita.

Primerament li toca canviar les pessetes (per les 500 li donen 250 francs); després sopar i dormir (per un sopar digne d'un hos'al situat a Las Herdes i una habitació neta, li prenen, tot comprès, 50 francs) i per fi ha de comprar el bitllet. I ara ve el tràgic: Com que li han donat 250 francs i ha tingut 50 de despeses li queden 200, però com que aquest company ha d'anar a París, no té diners suficients per tot el viatge. Però, com que aquest company dona la coincidència que és un «camarada espanyol» i té la sort de portar un anell d'or i un rellotge d'aur que fa el seu bon efecte, l'amor o la mestressa de l'hotel, es sacrifica pel «bon camarade» i li proporcionen els elements justos i precisos per a poder treure-se'l de sobre i que vagi a empipar els altres.

Per tot el qual, la conclusió és, que tothom ha d'ésser igual, que s'ha de tenir més acció per eliminar aquesta horrible depreciació de la nos'ra moneda i que, sobretot, les persones que per qüestions oficials surten a l'estranger, no ens facin el ridícul demanant almoïna, que d'això ja en patim prou al nostre país.

ADOQUINETS

No es veien gaires taxis de la U. G. T. aquests dies. Per part dels "nuestra obra" se'ls hi feia gairebé impossible el treballar i guanyar-se la vida. Si això es llibertat, que baixi Deu i ho demostrí.

Si el front d'Aragó hagués rutllat com devia durant els darrers mesos (excepte a partir de fa un mes aproximadament) i s'hagués atacat de ferm, potser no hauriem de lamentar ara la caiguda de Bilbao.

Si en lloc de facilitar armament als «incontrolats» de la reraguarda, s'hagués enviat els fusells i les bombes i els morters i les metralladores al front, potser Osca, Saragossa, Terol i Jaca ja haurien estat al nostre poder i s'hauria pogut atacar per la reraguarda l'exèrcit facciós que ha atacat Euscadi des de Pamplona i Burgos.

Els barbers trenca-cadenes, en vista de la considerable aflluència de públic als establiments (14 persones diàries), i convençuts de que «son llibres», han decidit rebaixar les tarifes que regien fins dilluns passat. El dia que es decideixen a disminuir del tot els ingressos que encara donen a uns quants «senyors camarades» encufats i que viuen amb l'esquena dreia i van tirant del tros, demostraran que, de debò han trencat les cadenes...

Però la «rrrrrrrevolució» (?) no s'hauria fet, i sense «aquesta rrrrrrevolució» (?) no s'haurien pogut omplir les butxaques alguns subjectes que ara fan de nous rics, ni s'haurien pogut obrir comptes corrents als Bancs de França.

Esperem que ara seran municipalitzats els espectacles públics, que ja fa massa temps estan controlats per la C. N. T. sense que ningú no s'hi hagi oposat, i s'acabarà l'acapament de la poca plata que encara circula...

KIK-OFF